

Men der skal ikke kun følges op på økonomien. Det vigtigste er, at det offentlige system ikke bryder sammen dér klokken 00.00 år 2000.

I det private erhvervsliv har man selv en forpligtelse til at sikre sig, at tingene løses, men det er klart, at jeg som politiker bliver bekymret, når jeg kan læse, at Deloitte & Touche vurderer, at op mod 10 pct. af danske virksomheder ikke vil overleve skiftet til år 2000. Det er jo ikke bare et problem for den enkelte virksomhed, men et problem for det enkelte lokalsamfund, hvis en virksomhed mister ordrer, fordi deres maskiner er brudt sammen, og fordi man dermed må fyre folk.

Jeg ønsker ikke, at staten skal gå ind og være omklamrende og diktere virksomhederne noget som helst, men jeg synes, der er behov for et samspil mellem det offentlige, der sidder med viden og information på området, og de enkelte brancheorganisationer, der kender deres medlemmer og kan gøre dem opmærksom på, at her er lige noget, de skal have check på.

Det bedste er selvfølgelig, hvis virksomhederne får information fra flere kanter, altså både fra brancheorganisationerne og fra deres revisorer eller pengeinstitutter, som vil sikre sig, at deres klienter ikke kommer ud i økonomiske problemer på grund af år 2000-problematikken.

Kort sagt: Danmarks år 2000-parathed skal højnes. Vi skal være meget mere parate, end vi er i dag. Så fuld fart på processen, fru minister.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg vil gerne complimentere fru Henriette Kjær for at have interesseret sig for problemstillingen. Jeg har haft den samme oplevelse, nemlig at ministerens forgænger valgte at besvare spørgsmål fra Folketinget med, at der, så vidt man kunne vurdere i Forskningsministeriet, ikke var noget problem. Nu har vi så et års tid efter fået et ministerskifte og et temposkifte i ministeriet.

Spørgsmålet er, om Det Konservative Folkeparti kunne være med til at støtte en tanke om, at vi f.eks. hvert halve år i form af en redegørelse fik ministeren til at rapportere til Folketinget om, hvad der foregår. Den behøver ikke at være lang og omfattende, men bare være en statusredegørelse, for så har Folketinget i givet fald mulighed for at sikre sig, at tempoet bliver holdt.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil måske synes, at det er lidt meget, hvis vi skal have en redegørelse hvert halve år her i salen. Jeg tror, det kan klares på anden vis: at ministeren lover os, at hun vil følge det her område tæt og sørge for, at ordførerne bliver informeret, så vi har lidt lettere ved også at følge op på de her problemer.

En skriftlig redegørelse kunne måske gøre det, men jeg synes ikke, det er nødvendigt, at vi tager debatten i salen hvert halve år.

Aage Frandsen (SF):

Man kan nok i dag undre sig en smule over, at de problemer, som man ved kan opstå omkring år 2000, og som i hvert fald opstår, hvis man ikke gør noget ved det, ikke allerede for lang tid siden ude i virksomhederne har givet anledning til, at man forbereder sig på situationen. Man har også i en række tilfælde haft systemer og lavet systemer ret sent og så tæt på, at man i hvert fald burde vide, at det ikke vil vare så mange år, inden problemet vil opstå.

Men uanset dette må man sige, at det, der er regeringens synspunkt, nemlig at det er regeringen, der har ansvaret, når det drejer sig om statens virksomheder, og at det er kommunernes og amternes, når det drejer sig om deres virksomheder, som udgangspunkt er det rigtige. Det er regeringens ansvar, og det er de enkelte styrelsers ansvar.

Når det drejer sig om det private, er jeg også enig i den holdning, der ligger hos regeringen – jeg er ikke helt klar over, om den adskiller sig fra forespørgerens opfattelse – nemlig at det er de private, der har ansvaret. Det, regeringen kan gøre, og som ministeren gør, er, at man oplyser om, hvilke problemer der kan opstå, sådan at man i hvert fald ikke bagefter kan sige: Vi vidste ikke bedre. Det er jo under alle omstændigheder i de private virksomheder, at man har viden om de her ting, og det er også dem, der ved, hvilke problemer der vil opstå.

Vi har også fra SF's side interesseret os for problemet, bl.a. fordi vi som andre har fået henvendelser fra forskellige mennesker, som var bekymrede for, om man nu var opmærksom på de her ting. Det gav anledning til, at jeg så sent som i sommer stillede et spørgsmål til forskningsministeren, og jeg vil sige, at jeg i den forbindelse egentlig blev rimelig beroliget i forhold til, hvad Forskningsministeriet havde tænkt sig at gøre på det tidspunkt, og man kun-